

منت خدای را عزّ و جلّ که طاعتش موجب قربتست و به شکر اندرش مزید نعمت
هر نفسی که فرو می رود ممد حیاتست و چون بر می آید مفرح ذات پس در هر نفسی
دو نعمت موجودست و بر هر نعمتی شکری واجب.

از دست و زبان که برآید   کز عهده ی شکرش بدرآید
اعملوا آل داود شکرا و قلیل من عبادی الشکور.

بنده همان به که ز تقصیر خویش   عذر به درگاه خدای آورد
ورنه سزاوار خداوندیش   کس نتواند که به جای آورد
باران رحمت بی حسابش همه را رسیده و خوان نعمت بی دریغش همه جا کشیده پرده
ناموس بندگان به گناه فاحش ندرد و وظیفه روزی بخطای منکر نبرد.

ای کریمی که از خزانه غیب   گبر و ترسا وظیفه خور داری
دوستان را کجا کنی محروم   تو که با دشمن این نظر داری
فراش باد صبا را گفته تا فرش زمردین